

Цікавий промінець

Юрій Ярмиш

Цікавий промінець, що тільки-но прилетів од сонечка, зазирнув у мале віконце. За віконцем було темно і, здається, порожньо.

І раптом – фр-р!

Щось стрибнуло, блимнувши двома зеленими вогниками, і щось – крак! – упало й розбилося...

– Хто тут? – спитав тонким голосом Промінець, вдивляючись у темний куток.

– Фр-р! Це я-Кіт!

Зелені вогники визирнули з пільми. Виявилось, це очі.

– А ти хто?

– Я – Промінець! Що ти робиш тут, Коте?

– Стережу комору од хитрого Мишеняти. В коморі ж є кільце смачної ковбаси!

– Який ти дбайливий! – з повагою сказав Промінець. – А чом ти увесь чорний, а писок у білому?

Кіт облизнувся і хитро примружив зелене око:

– Це я перевіряв, чи добру сметану купила господиня... А тобі яке діло? – схопився Кіт і вигнув трубою пухнастого хвоста. – До комори чужим не можна заходити!

– Вибач, – зняковів Промінець і шугнув у віконце. Перелетів через двір і за мить опинився на Дереві.

Гей, як добре було гратися зеленим листячком, стрибати з гілки на гілку! Кожен листок хотів, щоб і його помітив Промінець.

– Який теплий Промінчик! – раділо Дерево. – Щойно тільки дощик накрапав, а вже й сонечко визирнуло. Нічого в світі кращого немає, як дощик і сонечко. Я знову зеленію і расту!

"Що воно таке – дощик? – подумав Промінець. – Це було, мабуть, до мого народження. Через те я й не знаю, що таке дощик!" І майнув з Дерева на купу землі й гілочок.

Раптом купа, заворушилася, і звідти визирнули якісь малі чорні комахи з вусиками. Вони пильно глянули на мокрі дерева, на Промінець, порадилися між собою і гукнули до когось: Виходьте! Дощик перестав. Сонячний Промінець кличе до роботи.

"Дивно як, – подумав Промінець. – Я не кликав... Я мовчав. І чому зеленому листячку дощик подобається, а цим комахам – ні?"

– Хто ви такі? – спитав Промінець.

– Мурахи! – гордо відказала одна комашка.

– До роботи, ставайте до роботи! – гомоніли мурашки й розбігалися на всі боки. За хвилину хто тягнув до своєї хатки-купи величезну билину, хто жука, а хто котив з-під землі на сонечко білі кульки, в яких сиділи малі мурашата.

Це було так весело, що Промінець подумав: "Треба й мені пошукати якоїсь роботи".

Цікавий промінець (Юрій Ярмиш) Він зазирнув під кущ шипшини. Там сиділа велика комаха з мережаними прозорими крильцями.

- Пробачте, як вас звуть? - чемно спитав Промінець.

Комашка розплющила очі, солодко позіхнула й розправила гарні крильця:

- Я - Бабка!

- Виходьте із схованки, дорога Бабко! - сказав Промінець.- Дощик уже перестав!

Бабка визирнула з-під куща:

- Ой, як хороше всюди! Це тому, що всі раді мені. Я - дуже гарна.

Вона злетіла високо - вище дерева, вище будинку.

Бабка була й справді така гарна, що Промінець і собі полетів за нею. А внизу бігали малята. Вони кричали:

- Яка гарна Бабка!

- А Промінець іще кращий!

Бабка почула це й насупилась. Вона не любила, коли хвалили інших.

Але тут вона помітила внизу квіти й зраділа:

- Вони майже такі гарні, як я. Це, мабуть, м'ї родичі. Полечу до них.

І Бабка опустила на найкращу квітку.

Промінцеві хотілось ще погратися з Бабкою, але йому не подобалось, що вона так хизується своєю вродою.

І Промінець згадав, що мав знайти собі роботу...

Аж ось він побачив попереду багато-багато дерев.

Це був сад.

Посеред дерев, де рясніли стигло-червоні яблука, темно-сині сливи, жовті груші, стояв невеличкий будиночок під череп'яним дахом.

Крізь гілки крислатої яблуні Промінець зазирнув у вікно...

У кімнаті біля вікна стояв стіл. За столом сидів Сивий Чоловік і щось писав.

- Промінець! - зрадів він.- Гляньте-но. Промінець! А я й не помітив, як дощик ущух.

- Скажіть, будь ласка, а що таке - дощик? - спитав Промінець.

І Сивий Чоловік сказав:

- Це коли хмарка дарує землі чисті прохолодні краплі і від них усе росте... А тепер, Промінчику, розкажи мені, де ти був, що робив?

Промінець став згадувати:

- Спершу я познайомився з Котом, що стеріг кільце ковбаси... Потім з мурахами. А вони сказали, що я кличу їх до роботи. Хоч я мовчав... Іще грався з гарною Бабкою. Але мені соромно. Усі щось роблять, тільки я - ні...

Сивий Чоловік усміхнувся:

- Який ти щиросердий, Промінчику, і який теплий! Скажи-но краще мені на щок. Який ти ласкавий! Ось чому тобі радіють усі. Оце і є твоя робота.

Сивий Чоловік заплющив очі. А коли розплющив, то побачив, що Промінець уже грається, танцюючи по білих аркушах на столі.

Потім він ковзнув по стелі, стінах, по книжках, злетів на кришталеву вазу з

квітками...

І Чоловік сказав:

- Лети, лети, Промінчику. Лети далі. Ти ж тепер назавжди залишишся в моїй казці.
І, може, комусь стане тепло й радісно від неї...